

[Gllstrup]

som har ført til vores skatteterrorproblematik i Danmark, er, at man altid, når man har indført skatter, har udvidet dem. Det gælder f.eks. en moms på 2,5 pct., eller hvad man nu har været inde på på visse tidspunkter, der bliver til 22 pct., en indkomstskat på 2,3 pct., der bliver til 68 pct., osv.

Man skal altså lade være med at indføre nye skatter, i hvert tilfælde på et så følsomt område som det, der hedder at benytte arbejdskraft. Det skal der helt anderledes stærke grunde til end dem, SF anfører.

Den tredje grund er, at det vil føre ud i et ulideligt bureaukrati. SF's tanker går ud på, at man faktisk skal ud på hver enkelt bondegård, hvert enkelt håndværksværksted, hvert enkelt hotel, hver enkelt fabrik, og så skal man finde ud af: Hov, I er flinke, så I skal kun betale 3 kr. pr. måned pr. medarbejder. Men I stemmer Fremskridt, så I skal have et ordentligt drøn. I skal betale 5.000 kr. pr. medarbejder i afgift.

Den eneste måde, man faktisk kan gennemføre denne graduering på, er ved at sende sådan nogle inspektører – kommissærer hedder det vist i socialistsprog – ud til hele baduljen af danske erhvervsvirksomheder. Det bliver selvfølgelig en afskaffelse af arbejdsløsheden, på samme måde som Sovjet og Tjekkoslaviet og Bulgarien og Rumænien afskaffede arbejdsløsheden, når man skal have tilstrækkelig mange kontrollanter ud og simpelt hen finde ud af at ajourføre hele tiden, om nu en virksomhed skal betale noget mere i skat eller betale noget mindre i skat. Men det er altså et bureaukratisk og dårligt princip.

Derfor må jeg sige til SF, at selv om socialafgifter muligvis som led i EF-harmoniseringen – det vil hr. Gade kunne undervise ordførerne i – er noget, vi bliver nødt til at sluge i de kommende år, så skal vi ikke ligefrem være så over-*EF'ske*, som hr. Tommy Dinesen er med dette forslag, og ligefrem rende i spidsen med hensyn til at begynde at beskatte forbrug af arbejdskraft. Det skal gerne være tillukkende i enhver henseende at beskæftige arbejdskraft, således at vi får flest muligt, som beskæftiger arbejdskraft. Og i øvrigt: En stor del af de penge kommer jo fra den største arbejdsgiver, nemlig den offentlige sektor.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg synes, der er grund til indledningsvis at

sige, at der ikke er noget artsfremmed i dette forslag fra SF om brugerbetaling for Arbejdstilsynets ydelser i forhold til, hvad der sker i dag på arbejdsmarkedsområdet.

Der er et ganske vidt anerkendt princip om, at forureneren skal betale, som fru Else Theill Sørensen sagde, som vi i hvert fald meget gerne støtter fra radikal side, og der er på en lang række områder inden for Arbejdstilsynet allerede brugerbetaling, så det synes jeg man først skal konstatere.

Det, der er det karakteristiske ved SF's forslag, er, at man nu vil finansiere hele området, hele Arbejdstilsynets virksomhed, ad denne vej. Der synes jeg egentlig, at man går videre, end princippet også ud fra SF's egne betragtninger normalt ville kunne bære, for hvis det er brugerbetaling, så er det i høj grad et spørgsmål om, hvad brugerne måtte ønske, medmindre man helt objektivt kan fastslå, at her er der altså en nøje sammenhæng mellem arbejdsulykker, arbejdsskader og den pågældende indsats.

Faktisk lægger ordet brugerbetaling i høj grad op til en privatisering af området. Det er også sådan, det har været anvendt i den politiske debat. Og jeg tror bestemt ikke, det er det, SF egentlig har forestillet sig. Det er heller ikke det, man læser ud af bemærkningerne.

Derfor synes jeg, man skal tænke sig om endnu en gang. Der er faktisk ydelser inden for Arbejdstilsynets områder, som i langt højere grad har karakter af tilbud, af konsulentvirksomhed, af spørgsmålet om at øge forståelsen for, hvordan man indretter en arbejdsplads på en fornuftig måde, noget, man ikke uden videre blot kan sætte en risikovurdering på og dermed også et ydelsesbeløb.

Derfor synes jeg, man går for langt. Derfor synes jeg egentlig ikke, at forslaget har den sammenhæng og den klarhed, som gør, at man kan diskutere det grundigt.

Men det er vel i og for sig kendt fra lovkatologer og andre steder, at regeringen har overvejet øget brugerbetaling på dette område. Og derfor er der ikke nogen grund til at tale sig fra hinanden om disse ting, men at erkende, at det har vi, det får vi også i øget grad fremover. Dette forslag er ikke den rette vej at gå, men vi skal selvfølgelig fastholde principperne om, at forureneren betaler, og om, at man kan anvende brugerbetaling, hvor der er en klar risikovurdering, hvor det er muligt så at sige at sætte pris på de